

**ЛОЗАТА НА
ЕНГАДИ
ЯСЕН ВЕДРИН**

СЪДЪРЖАНИЕ

ЛОЗАТА НА ЕНГАДИ	3
НАЛЕЙ МЕ В СЪРЦЕТО СИ!	4
НЕЖНОСТТА, РАЗВЯЛА ГРИВИ	5
В ЛИКА ТИ НЕКА ГЪЛЪБИ ДА ИМА	6
ЗЕЛЕНИ ЩЕ НИ СБЪДНЕ МЛАДОСТТА	7
ЗОВ ОТ КЕХЛИБАР	8
ОТВОРИ МИ!	9
ЗАПЛЕНИ МЕ, ЛЮБОВ!	10
ДАНТЕЛА ОТ СБЪДНАТИ МЕЧТИ	11
ОТПЕЧАТАНА В МЕН	12
СЛЕД ЗАЛЕЗА	13
СЕВЕРО-ЮЖНО	14
ПРЕДИ ИЗГРЕВА	15
ГОРЧИВА СЛАДОСТ	16

ЛОЗАТА НА ЕНГАДИ

**“Възлюбеният ми е за мене като
кипрова китка в лозята на Енгади...”
(Песен на песните 1:14)**

А бяхме млади. Невъзможно млади.
Годините разпъпили едва.
По склоновете цветни на Енгади
превърщахме мечтите си в слова.

Ухаеше в душите топло лято.
Раздухан въглен - в залез бе пожар.
В откъснат грозд зрънца от старо злато
сияеха с лъчи от кехлибар.

Косите вплели в кипрова омая -
вещахме си звезди и светове.
В една лоза и с полъх от безкрая,
Енгади с теб ни спомня и зове.

НАЛЕЙ МЕ В СЪРЦЕТО СИ!

**“Нека ме целуне с целувките на
устата си, защото любовта ти е
по-желателна от виното...”
(Песен на песните 1:2)**

На бавни глътки с обич ме отпивай.
Не съм тръпчив, но тръпките творя.
Потаен ли съм - с порив ме разкривай.
Разпалиш ли ме - буен ще горя.

Дъхът не страда от вини нарочен.
Изпива всяка радост. Не брои.
Надежди търси в смисъл безпосочен.
Пиян от зов - в целувките струи.

И някак, от премъдрост начертана,
прошепва думи, капки от Елей...
Налей ме не във чаша или кана!
В сърцето си, любима, ме налей!

НЕЖНОСТТА, РАЗВЯЛА ГРИВИ

**“Уподобих те, любезна моя, на конете
от Фараоновите колесници...”
(Песен на песните 1:9)**

Жадуван шум от чаткащи копита.
Летят в небето приказни коне.
Еднички думи моят глас попита:
“Обичаш ли ме? Мъничко поне...”

И сякаш нежността, развяла гриви,
през полета си ветрове събра.
А чувствата - напиратко игриви
сияеха от сбъдната зора.

Сърцата ни искряха от подкови.
И онзи тропот - че светът тупти,
когато с устни, за мига готови,
в една целувка покориш ме ти.

В ЛИКА ТИ НЕКА ГЪЛЪБИ ДА ИМА

“Ето, хубава си, любезна моя,
ето, хубава си; очите ти са
като на гълъбите...”
(Песен на песните 1:15)

Не бих намерил цветове в дъгата
да хвана в щрих лика ти просиял.
На твоите очи през красотата
от гълъби просторът ще е бял.

Поезията чудна ще гугука.
Небесен лъч на клепките ще спре.
А в погледа ти ще блести пролука,
готова моят зов да побере.

И в миг, когато ме плениш съзрима,
еднички думи ще си прошептя:
В лика ти нека гълъби да има
и аз щастлив сред тях да полетя.

ЗЕЛЕНИ ЩЕ НИ СБЪДНЕ МЛАДОСТТА

**“Ето, хубав си, любезни ми,
да! приятен си; и постелката
ни е зеленината...”
(Песен на песните 1:16)**

Не се опитвам любовта да скрия,
защото тя навсякъде цъфти.
И в трепета на нейната магия
немирен вятър лудо ни върти.

Мечтая ли те - гледал бих в тревата
как дива роза крие своя свян.
Искра сред пръски, огън сред словата
на зов невидим и непрошептян.

Докосна ли те - пролет ще обкичва
душите ни с филизи и листа.
В една постелка - като стара притча
зелени ще ни сбъдне младостта.

ЗОВ ОТ КЕХЛИБАР

**“От устните ти, невесто, капе
мед като от пита...”
(Песен на песните 4:11)**

На влюбено жужат край мен пчелите.
Събират от въздишките нектар.
И в устните ти моят зов полита,
измолен да ти бъде кехлибар.

С уханията нежни на цветята -
уханна за душата ми бъди.
От лъч огряна. От любов излята.
Мечта, родила слънце и звезди.

Дъхтиш на мед. И сладост се разлива
от трелите на звънкия ти глас.
Не бих попитал колко си щастлива,
защото с теб щастливият съм аз.

ОТВОРИ МИ!

**“Аз станах да отворя на
възлюбения си...”
(Песен на песните 5:5)**

Тази тиха врата отвори,
както в утро очите отваряш.
Ако пламъкът в тебе гори -
от дъха му докрай ще изгаряш.

Аз съм твоят сънуван копнеж.
Сетен въглен, среднощно разпален.
От огнищни тревоги горещ.
От ръцете ти бели погален.

Гоних вятъра, теб прекосил.
Този, който искрите извая.
Отвори ми, защото съм бил
и оставам едничък до края.

ЗАПЛЕНИ МЕ, ЛЮБОВ!

**“Отвърни очите си от мене,
защото те ме обладаха...”
(Песен на песните 6:5)**

В снежнобели възета над бездна
моят поглед в лика ти е взрян.
Ако гледам встрани - ще изчезна,
като дим, от мечти разпилян.

Нека в теб да премина, привличан.
Зад очите ти. В бурния плен.
Там, където едничка наднича
пролетта на копнежа зелен.

Там, където събират се птици
и светът като арфа звъни...
Покорила ме с тези зеници -
заплени ме, любов, заплени...

ДАНТЕЛА ОТ СБЪДНАТИ МЕЧТИ

**“Устните ти са като червена прежда,
и устата ти прекрасни...”
(Песен на песните 4:3)**

Дочуя ли гласът ти да изплита
дантелата на сбъднати мечти,
сърцето ми притихва и не пита
дали безкрило може да лети.

Неземен блян нагоре го издига,
а в устните ти вятърът преде.
Изпълваш ме, а все не ми достига.
Не питам - докога, и накъде...

Сред облаците в залеза навярно
очакващ ще притихне твойт глас,
и чувство, от споделяне пожарно,
в една дантела ще оплита нас.

ОТПЕЧАТАНА В МЕН

**“Положи ме като печат
на сърцето си...”
(Песен на песните 8:6)**

В ръцете си задържам твоя пламък,
искрящ от допир, парещ от слова.
Лъчист копнеж на скъпоценен камък.
Скрижал за неоткрити сетива.

В очите си задържам твоя залез.
На клепките омайващия бряг.
В зениците ти - оня звезден наниз,
подобен на дъга сред полумрак.

В сърцето си задържам дивна песен.
Една любов в мелодия и глас.
Бъди печат в мира ми безтелесен -
пречист и свят до сетния ми час.

СЛЕД ЗАЛЕЗА

**“Аз съм на възлюбения си, и
възлюбеният ми е мой; той пасе
стадото си между кремове...”
(Песен на песните 6:3)**

Как искам да не спира радостта,
пропита от дъха на детелини.
В разпален залез тегли ни нощта,
а всяко утро изгревно дели ни.

И оня трепет от звънци възбог
напомня зов от вятър за овчари.
Милувка ми дари, като оброк -
сред ширнали ливади да ме пари.

Денят да свърши - шарен от овце.
Звънците да утихнат - до премала.
И в жаждата по твоето лице
да те изпия - като мляко бяла.

СЕВЕРО-ЮЖНО

**“Събуди се, северни ветре,
и дойди южни...”
(Песен на песните 4:16)**

Северно нашепва святостта,
че от бял кристал си сътворена.
И с молитва тиха на уста
в моя свят от Бог си подарена.

Южна - радостта ти в мен гори.
В нежен огън тръпна и мечтая.
Още много смях ми подари
от зеници с топлеща омая.

Идеща от север - юг си ти.
Северно откриваме се южни.
А в комина вятърът шепти
да напомня колко сме си нужни.

ПРЕДИ ИЗГРЕВА

**“Отвори ми, сестро моя, любезна моя!
Гълъбице моя, съвършена моя; защото
главата ми се напълни с роса,
косите ми с нощни капки...”
(Песен на песните 5:2)**

Покрие ли главата ми роса
и нощни капки блеснат ли в косите -
в пътека от заспали небеса
при теб ще дойда с коня на мечтите.

Събудена - вратата отвори.
По-истински от сън ще те обвия.
Припламнал лъч от изток ще зари
да ни повика в своята стихия.

И в полета към миг неизразим
искри ще глъхнат в чаткащи подкови.
Последвай ме! И нека изгорим
в една Любов над всичките любви.

ГОРЧИВА СЛАДОСТ

“Колко е хубава твоята любов,
сестро моя, невесто! Колко по-добра
е от виното твоята любов...”
(Песен на песните 4:10)

Исках те пелинено-пенлива!
От дъха ти обич да горчи.
В глътките ми нежност да прелива.
В мислите ми песен да звучи.

Път пътувах - за да те откроя.
Нощ ношувах - сам под небеса.
Сън сънувах - че ще те отпия.
Блян бленувах - сън да отнеса.

Теб намерих. Вино отлежало.
Миг омаен думите плени.
Вливай се в сърцето ми! Без жалост!
И горчиво-сладка остани!

www.vedrin-poetry.org
Copyright © Ясен Ведрин, 2025
© Всички права запазени